

Het is maart en jullie zijn veel samen te zien. Wat hebben jullie samen?

Wilg: kijk wij wilgen bloeien al vroeg in het voorjaar. De boswilg en grauwe wilg zelfs voor het blad verschijnt.

Onze witgrijze katjes kleuren groenig bij de vrouwelijke bloemen en geel bij de mannelijke bloemen.

Kort daarna bloeien stampertjes en stuifmeeldraden.

Onze rechtopstaande katjes worden niet door de wind bestoven maar door insecten als hommels en bijen. Hommels kunnen ons, ondanks dat het in maart koud kan zijn, dankzij hun dikke vacht toch bezoeken en bestuiven.

Zonder hen zouden wij wilgen er niet zijn!

Hommel: als ik als hommelkoningin in februari-maart ontwaak ben ik nogal uitgehongerd en heb ik stuifmeel en nectar nodig om weer op krachten te komen. Aan de dan bloeiende hazelaar en els heb ik niets. Hun slingerkatjes verspreiden hun stuifmeel immers via de wind. Ik ben dus zeer afhankelijk van de vroeg bloeiende wilgenkatjes. In hun stuifmeelkorrels zitten veel eiwitten die ervoor zorgen dat mijn eierstokken zich ontwikkelen. Uit de nectar haal ik energie om te kunnen vliegen. De suikers erin zijn ook belangrijk als voedsel voor mijn larven. **Kortom: zonder wilgen zouden wij hommels er niet zijn!**

**Jullie zijn dus voor jullie beider voortplanting van elkaar afhankelijk!
Vertel nu eens iets meer over jullie zelf.**

Ik ben de **wilg**. Mijn Latijnse naam is *Salix*. Dit is afgeleid van de Keltische woorden 'sal' en 'lis': bij water. Ik groei inderdaad graag in waterrijke en moerassige omstandigheden. Ik behoor tot een veelvormig geslacht. Van dwergstruikjes tot hoge bomen. Je kent ons vast van de treurwilg en de knotwilg. In Het Twiske zijn we tevens aanwezig met o.a.

Ik ben een **hommel**. Wij hommels behoren tot de bijenfamilie. Wij vallen op door onze dikke beharing. Voordeel daarvan is dat we bij de minste zonneschijn al actief kunnen worden. Iets specifieker: ik ben de **aardhommel** (*Bombus terrestris*) en dan ook nog eens de koningin. Je herkent me aan een geel-zwart-wit achterlijf en het zwaar brommend geluid.

schietwilg, grauwe wilg, kraakwilg en boswilg. Verder komen er veel bastaarden van ons voor. Dus...best wel lastig om snel te weten of je met een wilg te maken hebt. Vooral ook omdat onze bladeren per soort nogal verschillen. Van langwerpig tot rond of eivormig. Qua bladrand: gaaf, gezaagd of gekarteld. In het voorjaar ben ik makkelijk te herkennen aan mijn wilgenkatjes. Zachte, poezelige bolletjes. Zodra we bloeien weet je of je met een mannelijke of vrouwelijke boom te maken hebt. De katjes van de vrouwelijke boom zijn bij bloei lichtgroenig van kleur, de mannelijke katjes zijn geel door het vele stuifmeel. De zogenoemde 'katjesuilen' (nachtvlinders) zijn daar in het vroege voorjaar ook dol op.

De oudste exemplaren van onze wilgenfamilie in Het Twiske staan bij de ingang Polderweg. Ze zijn de leeftijd van 60 jaar gepasseerd zijn. De grote bonte spechten in het gebied zijn er blij mee. Ideale bomen om een nestholte in te maken. Tussen de schors zitten veel insecten, goede voederplek voor veel zangvogeltjes.

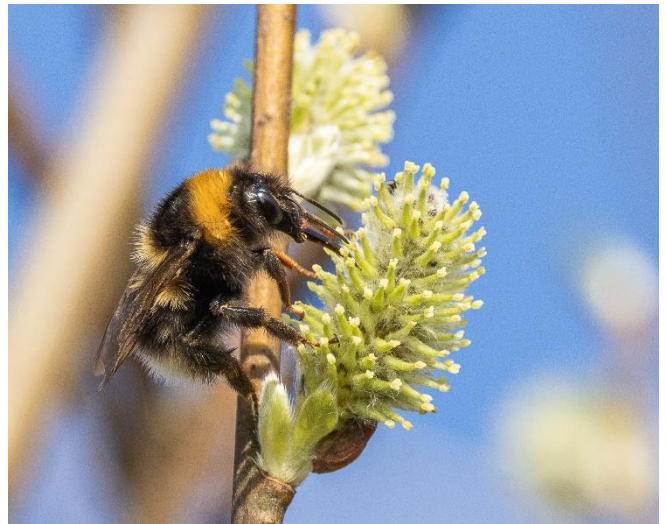

Galmuggen en galwespen leggen hun eitjes op ons blad. De roosjes van blaadjes, in de winter goed te zien, zijn veroorzaakt door de wilgenrozetgalmug. De wilgenhoutrups betekent ons einde. Deze ca 10 cm lange rups

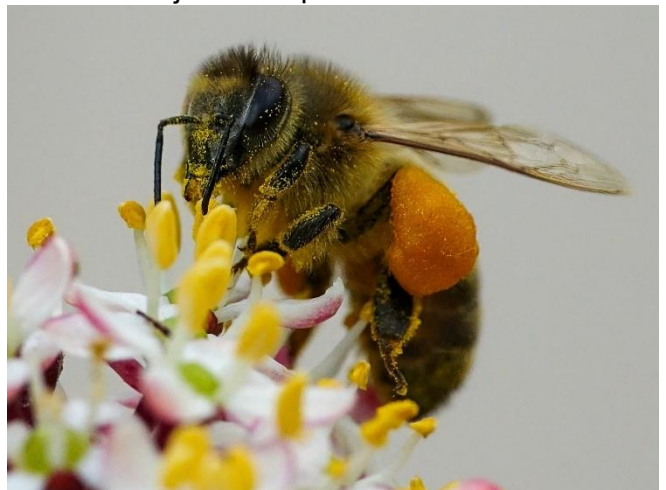
van een nachtvlinder, behorend bij de houtboorders, boort namelijk lange gangen onder in de stam.

Tot slot ben ik als wilg bekend door de salicine die onder mijn schors zit. Pijnbestrijder en ontstekingsremmer. Basis van aspirine en o.a. gezond voor paarden.

Van hommeltjes overleven trouwens alleen de jonge koninginnen. In het najaar heb ik mij net als de andere hommeltjes ingegraven. In het vroege voorjaar kom ik tevoorschijn en ga ik op zoek naar voedsel om een nieuw volk te stichten. Voor mijn nest ga ik op zoek naar een holletje onder de grond, het liefst op het zuiden. Met wat geluk vind ik een oud muizenest. In die holte maak ik een bolvormig nest van fijne plantendeeltjes. Ik bouw ook een soort voorraadpotje van was. De nectar die ik daarin bewaar, komt mooi van pas als het te slecht weer is om uit te vliegen. Ik leg eitjes in een pakketje waar ik bovenop ga zitten. Zo blijft de temperatuur ca 30 °C.

Wij hommels beschikken over stuifmeelkorfjes aan de achterpoten. Een deel daarvan is glad en langs de rand staan stijve haren. Hierin kan ik het verzamelde stuifmeel opslaan. Dat zijn de dikke gele 'slobkousen' waar je ons mee ziet vliegen. Zo neem ik ruim de helft van mijn gewicht aan stuifmeel mee. Ik kan trouwens zo'n 60 km per dag vliegen.

Foto's: Gerdien van den Broek,
Agnes Noordermeer
Pauli van Oort

www.ivntwiske.nl

